

Parshat Vayetze Breaking the Cycle

Simon Wolf

Whenever one reads a selection from the Torah, they are generally predisposed to seeing the text from a particular perspective because of previous education, innate biases or an eminently logical conclusion from context and previous narratives. A great example of this is when Avraham sends Eliezer to search for a wife for Yitzchak. If one looks carefully at Parshat Chayei-Sara, Eliezer's name is never once mentioned. Avraham's servant is always referred to by a pronoun.¹ Why is it then that everyone assumes that the story is about Avraham's servant Eliezer? It could be that it is because this is the view of Chazal² and that position is reflected in Rashi³ and many of the other commentaries. Possibly many people were taught the narrative in this manner, especially when they first encountered the text.⁴ Absent all of the above, it is still a very rational conclusion based on the previous narratives that establish Eliezer as Avraham's right-hand man.⁵ Even if it is the correct interpretation that the individual spoken of in the story is Eliezer, it is important to be cognizant that his name is never mentioned explicitly in the text. That awareness can open up new perspectives on the narrative that would otherwise have been dismissed if one just assumes that Eved Avraham (עבד אברהם) is Eliezer. Similarly, when Avraham casts Hagar out for the second time, the assumption is that the problematic child, who precipitates Sara's demand that they be expelled from the house, is Yishma'el. Once again here, Yishma'el's name is never explicitly mentioned; the child in the story is always referred to by a pronoun.⁶ One would be inclined to believe that the child is Yishma'el since he is the only child ever mentioned by the Torah born to Avraham and Hagar. At the same time, it is important to pay careful attention to the story and not just take for granted that it is Yishma'el since this fact is very influential in the commentaries' views as to what was placed on Hagar's shoulder upon her

departure וַיִּקְחֵהָ לְחֶמֶךְ וְחָמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל-הָגָר שֵׁם עַל- (שְׂכֵמָה וְאֶת-הַיֶּלֶד וַיִּשְׁלַחְהָ).⁷ Assuming the child to be Yishma'el presents a serious difficulty with explaining that the child was placed on Hagar's shoulder since Yishma'el at that moment would have been at least seventeen years old,⁸ a sizable teenager. The commentaries therefore come up with innovative ways to deal with this issue⁹ or explain that the child references back to that which Avraham gave to Hagar rather than that which was placed on her shoulder.¹⁰ Taking it for granted that the story is about Yishma'el, without weighing the pros and cons as to whether it makes sense that the child referenced is Yishma'el, would likely cause one to miss the nuances that are compelling the differences of opinions about the details of the story.

The Ramban in Sefer Breishit¹¹ establishes a principle that he often repeats which is that the Torah's narrative with regards to our forefathers is a template for the future experiences of Bnei Yisrael. One must always contemplate how the stories of Avraham, Yitzhak and Yaakov were predictive models of events that transpired to their offspring. It is often summarized in the dictum, "the travails of the fathers are prescient for the children (מעשה אבות) (סימן לבנים)."¹² The Ramban therefore sees the tribulations of Avraham as a predictive template for that which would occur to Bnei Yisrael in the future. Avraham leaves the Land of Israel due to a famine for the greener pastures of Mitzrayim. There, the Egyptians needlessly oppressed and exploited him in order to take his wife. God takes revenge on behalf of Avraham with great plagues. Avraham is then ushered out of Mitzrayim, but not before he accumulates great wealth. Similarly, in the future, his descendants will descend to Egypt to escape a famine in the land of Canaan. There, they will be enslaved and persecuted and their women will be exploited in captivity. God will intervene to save them with great plagues and miracles. In the end, they too will collect great wealth and be pressured by the Egyptians to leave the land of Egypt.¹³

¹ עבדו, זקן ביתו, המושל בכל אשר לו, העבד, אדני, האישי, ועבד אברהם

² בראשית רבה ח"י שרה נט, ט ויומא כח:

³ רש"י בראשית כד, לט ושם, מב ולדוגמא ר' אברהם בן הרמב"ם והרד"ץ הופמן שם

כד, ב

⁴ ובוודאי שזה קשור לסבה הראשונה שלמלמדים אותו ככה בגלל המאמרי חז"ל ופרשני

המקרא

⁵ השווה בראשית טו, ב, וכד, ב

⁶ בן הגר המצרית, בנה, בן האמה, בנו, הנער, והילד

⁷ וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיִּקְחֵהָ לְחֶמֶךְ וְחָמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל-הָגָר שֵׁם עַל-שְׂכֵמָה וְאֶת-הַיֶּלֶד

וַיִּשְׁלַחְהָ וַיִּתֵּן בְּמִדְבַר בְּאֶרֶץ שֹׁבַע: (בראשית כא, יד)

⁸ אברהם היה בן שמונים ושש שנה כאשר נולד ישמעאל (בראשית טז, טז) ובן

מאה כאשר נולד יצחק (שם כא, ה) ולכן ישמעאל בן ארבע עשרה שנה בלידת יצחק

והספור עם גרוש הגר וישמעאל היה אחרי הגמל יצחק (בהגיעו לסביבות שלש שנים)

שלפחות עושה ישמעאל בן שבע עשרה שנה

⁹ עיני רש"י... אף הילד שם על שכמה שהכניסה בו שרה עין רעה ואחזתו חמה ולא יכול

לילך ברגליו (ע"פ ב"ר נג, יג ששואל בן כ"ז שנה ואת אמרת שם על שכמה!) ובשכל

טוב... והיה באותו פרק י"ז שנה... אלא שרה הכניסה בו עין הרע, וחלצתה חמה,

ונקלש בשרו, ושופו עצמותיו ונטולתו על שכמה מצדה השנית ור"י בכור שור ואת

הילד בידיה ובאור החיים פי' גם אותו שם על שכמה להיות שלא היה רוצה לצאת

מבית אביו לזה עקדו כילד ושמו על שכמה וגירשה:

¹⁰ עיני ברמב"ן שם ואת הילד וישלחה - נמשך למעלה, ויתן אל הגר ואת הילד, כי גם

הילד נתן לה שילך עמה באשר תלך ובדומה גם בחזקוני ובספרנו ובעוד הרבה ועיני

ברש"י הירש וברד"ץ הופמן שמזכירים אפשרות לשיטת ביניים ע"פ הגילים

המומצעים בזמן האבות... ולפיכך היה עתה ישמעאל, בשעת הגמל את יצחק,

לפחות בן שש עשרה. מכאן יש להסיק, שהם על שכמה" מוסבות על "לחם

וחמת מים" בלבד, ואילו "ואת הילד" חוזר אל "ויתן אל הגר"... מכל מקום, אין לשכוח

שלפי שנות החיים שהיו שכחות בימים ההם, מתאים גיל שש-עשרה לגיל שמונה

של היום.

¹¹ רמב"ן בראשית יב, ו אומר לך כלל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם

יצחק ויעקב, והוא ענין גדול, הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה, ואמרו כל מה שאירע

לאבות סימן לבנים, ולכן יארינו הכתובים בספור המסעות וחפירת הבארות ושאר

המקרים, ויחשוב החושב בהם כאלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת, וכולם

באים ללמד על העתיד, כי כאשר יבוא המקרה לנביא משלשת האבות יתבונן ממנו

הדבר הנגזר לבא לזרעו וגם שם,

¹² מדרש תנחומא לך לך ט

¹³ רמב"ן בראשית יב, י הנה אברהם ירד למצרים מפני הרעב לגור שם להחיות נפשו

בימי הבצורת, והמצרים עשקו אותו חנם לקחת את אשתו, והקב"ה נקם נקמתם

בנגעים גדולים, והוציא משם במקנה בכסף וזהב, וגם צוה עליו פרעה אנשים

לשלחם: ורמז אליו כי בניו ירדו מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ, והמצרים ירעו

להם ויקחו מהם הנשים כאשר אמר (שמות א כב) וכל הבת תחיון, והקב"ה יקום

נקמתם בנגעים גדולים עד שיוציאם בכסף וזהב וצאן ובקר מקנה כבד מאד, והחזיקו

The covenant in which God promises Avraham that his descendants will inherit the Land of Israel is known as Brit Ben HaB'tarim (ברית בין הבתרים). In a few short verses, the Torah describes the core fundamentals of the covenant and the process that will result in Bnei Yisrael taking possession of the land. "Know well that your offspring will be foreigners in a land not theirs, and they will be enslaved and oppressed for four hundred years; but I will execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they will leave with great wealth... And the fourth generation will return here, for the iniquity of the Amorites is not yet complete."¹⁴ Not surprisingly, these Pesukim are the opening paragraph that sets the backdrop in the Pesach Hagada for the retelling of the story of the Exodus in order to accomplish the Mitzva of Sippur Yetziyat Mitzrayim (סיפור יציאת מצרים).¹⁵ That is because Bnei Yisrael's experience in Egypt seems to mimic exactly that which is predicted in Brit Ben HaB'tarim. In order to survive the famine in Eretz Canaan, Yaakov and his family under the auspices of Yosef become resident aliens in Egypt (כִּי גַר יְהִיֶה זָרְעֶךָ) (בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם). Over time, Bnei Yisrael's growth, distinctiveness and segregation earn them the animosity of their hosts. They suddenly find themselves ostracized outsiders who are slowly enslaved and oppressed by the Egyptians (וְעַבְדוּם) (וְעָנּוּ אֹתָם). After years of persecution and subjugation of Bnei Yisrael, God finally takes retribution on the Egyptians with the Ten Plagues (וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי). This intercession by God culminates in the Exodus from Egypt whereby Bnei Yisrael laden with wealth and possessions are pressured by the Egyptians to leave the land of Egypt (וְאַחֲרַי כֵּן יֵצְאוּ בְרַכְשׁ גָּדוֹל). After leaving Egypt, they set course for the Land of Israel under the leadership of Moshe Rabbeinu in order to fulfill the final promise that the fourth generation will return to the Land of Israel (וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הָאֶרֶץ).¹⁶ The "four hundred years" present some difficulty because Bnei Yisrael were not enslaved in Egypt for four hundred years. Chazal in Seder Olam Rabba and many of the exegetes suggest that the four hundred years is modifying the duration "that your offspring will be foreigners in a land not theirs" rather than the amount time "they will be enslaved and

oppressed."¹⁷ Otherwise, one could suggest that four hundred is a typological number used by the Torah to indicate a large exaggerated amount or a long duration.¹⁸ While this explanation of Brit Ben HaB'tarim is compelling, it is by no means compulsory. Similar to the previous examples, it is important to note that Egypt and the Egyptians are not mentioned explicitly in the covenant and therefore portraying the covenant as referencing the Egyptian exile is an interpretation, albeit a very persuasive one.¹⁹

On the other hand, if one were to start with a clean slate, no foreknowledge and no biases, it is likely that they would reach a different conclusion with regards to the interpretation of Brit Ben HaB'tarim than previously thought. From Avraham's standpoint, God is informing him, or more accurately promising him, that his progeny will be subject to harsh conditions in a foreign land, but not to fret since God will intervene to ensure that it all ends well with them returning to the Land of Israel in possession of great wealth. This grand homecoming will take place in four generations. If I were Avraham, the calculus of the four generations would render an understanding of God's promise in the following manner: the first generation being Avraham, the second Yitzchak, the third Yaakov and therefore the fourth generation would be Yaakov's children. The only hitch is that the duration of this "exile" is four hundred years which would be unlikely to elapse by the time Avraham has great-grandchildren, but as previously noted, even if one were to interpret Brit Ben HaB'tarim as referencing to the Egyptian exile, one cannot take the four hundred years literally.²⁰ Interestingly enough, this simple interpretation seems to have credence since all of Yaakov's children are born outside of Israel, with the exception of Binyamin,²¹ and they all "return" from exile with their father to the Land of Israel. Continuing with this line of reasoning would require that the other aspects of the covenant also be manifest in the generations between Avraham and his great-grandchildren. In order to test this thesis, it would be helpful to invert the principle championed by the Ramban that "the travails of the fathers are prescient for the children (מעשה אבות) (סימן לבנים) and

בהם לשלחם מן הארץ. לא נפל דבר מכל מאורע האב שלא יהיה בבנים. והענין הזה פירושו בבראשית רבה (מ ו) רבי פנחס בשם רבי אושעיא אמר, אמר הקב"ה לאברהם צא וכבוש את הדרך לפני בניך, ואתה מוצא כל מה שכתוב באברהם כתוב בבניו, באברהם כתוב ויהי רעב בארץ, בישראל כתיב (להלן מה ו) כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ:
¹⁴ ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה; וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול; ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה טובה; ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה: (בראשית טו, יג-טז)
¹⁵ (הגדה של פסח) ברוך שומר הבטחתו לישראל, ברוך הוא. שהקדוש ברוך הוא חשב את הקץ, לעשות כמה שאמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, שנאמר...
¹⁶ יש מחלוקת המפרשים אם דור רביעי מתייחס לבניי (רש"י, אבן עזרא, רד"ק) או לאמורי (רשב"ם, רמב"ן, חזקוני בפ"י שני). ולפי דעת המפרשים שזה דורות בניי הארבעה דורות הם: (1) יהודה, (2) פרץ, (3) חצרון, (4) וכלב (בן יפונה ע"פ סוטה ט. שהוא כלב בן חצרון) שהיה מבאי הארץ או (1) קהת, (2) עמרם, (3) משה ואהרן, (4) ובני משה ואהרן היו מבאי הארץ

¹⁷ עיין סדר עולם רבה פרק ג וברס"ג וברש"י וברמב"ן: (זה מקרא מסורס) בראשית טו, יג וגם צריכים להסביר שמות יב, מ-מא בדרך דומה
¹⁸ בראשית כג, טו מחיר למערת המכפלה, שם לב, ז הלוי של עשו, שופטים כא, יב נערות בתולות ביבש גלעד, שמואל א כב,ב המחנה של דוד (וגם שם כה, ג ול, י); שם ל, ז הנותרים מהעמלקי שדוד תקף, ומלכים א כבו, (וגם שם יח, יט וכב) ודה"ב יח, ה נביאי השקר לאחאב, שם כה, כג הפרצה הנעשה בחומת ירושלים ע"י יואש מלך ישראל
¹⁹ זה גם חשוב מבחינת ההשקפה של בחירה חופשית והיסוד של שכר ועונש עיין במפרשים ואכמ"ל
²⁰ ...טעם המספר הזה בגלות מצרים לא נודע, ואחת ממפרשי התורה אין מגיד ואין משמיע בזה דבר. (רבינו בחיי בראשית טו, יג) וגם ברשב"ם שם, טז... כי הדור מאה שנה, כאשר נמצא במסכת עדיות (משנה עדיות ב'ט'), נמצא ד' דורות ד' מאות שנה.
²¹ עיין רש"י בראשית לה, יח בנימין - נראה בעיני לפי שהוא לבדו נולד בארץ כנען, שהיא בנגב כשאדם בא מארם נהרים, כמו שנאמר (במדבר לג מ) בנגב בארץ כנען, (לעיל יב ט) הלוך ונסוע הנגבה:

one has a detailed map of how the children's experiences are a manifestation of the covenant, it should perforce mean that the forefathers foreshadowed those events. That would mean if the fourth generation in Brit Ben HaB'tarim is a possible reference to Yaakov's children, then the tribulations of Yaakov and his children should parallel the experiences of Bnei Yisrael during the Egyptian exile and subsequent Exodus. If this simple understanding of Brit Ben HaB'tarim proves correct then it would open the possibility of a new perspective on this fundamental covenant.

The following paragraph will lay out the case for the necessary parallels mentioned above that will support the contention that Brit Ben HaB'tarim could have equally applied to Yaakov and his children's lives rather than to the Egyptian exile. We will use prose to demonstrate the correlation, but it is infinitely easier to follow the suggestions if one can also view the visual alignment of the two stories. Therefore, we will attach at the end of the Dvar Torah a table of these parallels (and additional correlations) through the Pesukim that can be utilized in conjunction with the subsequent explanation. In both cases, the exile begins with an adverse event that necessitates leaving the Land of Canaan. In Parshat Vayetze, Yaakov is running away from the wrath of Eisav and in Parshat Vayigash he is attempting to escape the famine. The "exiles" both begin with a vision at night connected to Be'er Sheva where God appears to Yaakov and with very similar language promises him that He will accompany him into exile and then return him to the land of his forefathers. On both journeys to settle in the exile, Yaakov has an emotional "reunion" where he cries. On Yaakov's descent to Egypt, he is greeted by Yosef, where they tearfully embrace while on his journey to Charan, he meets Rachel who he kisses and then cries. Yosef subsequently informs Pharaoh of Yaakov's presence while Rachel informs her father Lavan of Yaakov's arrival in Charan. Yaakov's stated intent in both instances is to be away from "home" for a short duration, but those brief "visits" eventually are extended into a much longer sojourn. Pharaoh inquires as to the capacity for Yosef's family to work for him (in addition to Yosef) and Lavan suggests that Yaakov set a wage in order to work for him. In both cases, the initial gracious welcome turns to animosity and the host's countenance towards the guest sours. As a result, the host turns on the employee, with the Egyptians eventually enslaving Bnei Yisrael and Lavan swindling Yaakov numerous times. The two cornerstones of the exile described in Brit Ben HaB'tarim are the enslavement and oppression of the descendants of Avraham (וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם). In addition, the covenant presupposes the development of a "nation" during the exile that will

return to the Land of Israel. At the beginning of Shmot, the Egyptian exile is characterized by back-breaking work, toil and oppression (the word עִינוּי is used to describe the people's predicament). Concurrent with the enslavement, there is also an explosion in the population of Bnei Yisrael which further frustrates the Egyptian people. In Yaakov's story with Lavan, Yaakov describes his work for Lavan as being a form of enslavement and oppression due to the unbearably hard conditions and the dishonesty of Lavan (Yaakov also utilizes the word עִינוּי to describe his plight). Rachel and Le'ah describe themselves as being treated by their father like captives of war. In addition, there is a series of Pesukim in Parshat Vayetze that contain the verbs, "and she conceived and she gave birth (וּתְהַר וּתֵלֵד)" which gives the impression of a quickly growing family. In both exiles, after years of mistreatment, an angel of God appears to harbinge the redemption. Moshe, while shepherding his father-in-law's sheep, is confronted by the angel at the burning bush where he is told of God's intent to redeem Bnei Yisrael and have them worship him on the Mountain of God (הַר הָאֱלֹקִים) and settle in the Land of Israel. Yaakov, while shepherding his father-in-law's sheep also has a vision where an angel of God informs him that it is time to depart Charan and to return to his birthplace and fulfill his commitment to worship and thank God at the monument he had erected at the House of God (בֵּית אֱלֹקִים). Yaakov after traveling alone to Charan, leaves there with a large family and significant possessions that were accumulated during his exile and oppression in the house of Lavan. Bnei Yisrael, who were initially a large family that came to live in Egypt, leave there as a nation with great wealth accumulated during their enslavement in Mitzrayim. In both instances, the accumulated wealth is described as "draining" or being "separated from" their hosts (וַיִּצַל, וַיִּנְצִלוּ). Both stories continue with an abrupt and hasty departure that puts the fleeing party three days away from their host. In both cases, the host is informed on the third day of the departure and initiates a hot pursuit of those that had left because of their heart (וַיִּחַזְקוּ... לֵב פָּרַעַה, וַיִּגְנוּ). According to the Midrashei Chazal, Bnei Yisrael and Yaakov then travel an additional three days before the host begins to pursue their departing "guest". The pursuer then successfully traverses six days distance in a single day to catch up to the departing party on the seventh day. In the Exodus, Bnei Yisrael are encamped by the Yam Suf and God intervenes to separate between the encampment of Bnei Yisrael and the camp of the Egyptians. In Yaakov's case, Lavan and Yaakov are encamped on opposing mountains and God appears to Lavan that night in order to attempt to keep the parties separated. Bnei Yisrael continue forward from there by crossing the Yam Suf, while Yaakov traverses the Yabok River. Upon

reentering the Land of Israel, Yaakov is "greeted" by Eisav and similarly Bnei Yisrael are attacked by Eisav's descendant Amalek on their short journey to enter the Land of Israel. After both incidents, an altar is built and dedicated to God.²² Skipping some additional parallels, Yaakov finally arrives at Beit El where he fulfills his promise to worship God and thank him for the kindness and accompaniment provided by God during his many years in exile and for his safe return to the Land of Israel. Bnei Yisrael, in a similar fashion, experience the revelation at Har Sinai that was promised to Moshe when God engaged him to redeem Bnei Yisrael. Yaakov and his children (the fourth generation) then finally return to settle in the Land of Israel (יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ מִגֹּרֵי אֲבִיו) after beginning the vanquishing of the land with the conquest of Sh'chem.

Given all the parallels, it seems very plausible that the story that begins in Parshat Veyetze could well be the fulfillment of the Brit Ben HaB'tarim. This thesis is reinforced by the fact that the Pesach Hagada begins the central section of the story of the Exodus with "what did Lavan intend to do to our forefather Yaakov (יָא וְלָמַד מֵהַ בְּקִשׁ לָבָן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת) (צָא וְלִמַּד מֵהַ בְּקִשׁ לָבָן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת) suggesting that there is a commonality between these two stories. At this point, based on Brit Ben HaB'tarim, one would expect that Yaakov and his children would continue their slow expansion and overtaking of the land to begin the process of building the nation of Israel in the Land of Israel. Why does that not happen? One can only speculate, but the beginning of Parshat Vayahsev describes internecine quarreling and Lashon Hara (דְּבַר רַעָה), the same problems that condemn the Generation of the Desert (דֹּר הַמִּדְבָּר) to wander and forfeit their chances to successfully enter the Land of Israel.

One can conclude a number of items from these parallels and this insight that the Brit Ben HaB'tarim does not necessarily refer to the Egyptian exile. The first could simply be an extension of the principle of Chazal and promoted by the Ramban that "the travails of the fathers are prescient for the children (מַעֲשֵׂה אֲבוֹת סִימָן לְבָנִים) – the Torah's narrative with regards to our forefathers is a template for the future experiences of Bnei Yisrael. The experiences of Yaakov and his children in Parshat Vayetze and the subsequent Parshiot are an indication and a microcosm for that which will occur to Bnei Yisrael at a national level in the future. On the other hand, the recurrence of the same pattern with Avraham, then with Yaakov and then finally with Bnei Yisrael in Egypt seems to point to something deeper. The fact that this paradigm is repetitive and cyclical in nature seems to imply that there is something more

significant to garner or glean from the parallels between the Egyptian exile and Exodus and the life of Yaakov Avinu. One could suggest that a prophecy or a covenant has many possible opportunities to be fulfilled. It could have come to fruition in Yaakov and his children's lifetime had the conditions been ripe.²³ Unfortunately, something went awry which required the whole process to begin again and necessitated that Brit Ben HaB'tarim be consummated with the Exodus from Egypt. If one were even bolder, it could be suggested that the fulfillment of the covenant with the conquest of the Land of Israel post the Exodus was not the sole achievement of God's promise, but rather a paradigm for future exiles and redemptions. In actuality, this explanation enhances the first suggestion that "the travails of the fathers are prescient for the children (מַעֲשֵׂה אֲבוֹת סִימָן לְבָנִים) since it makes it all the more imperative that we learn from earlier mistakes in order not repeat the same patterns of generations past and lose the opportunity for the fulfillment of a promise or prophecy of redemption.

Shabbat Shalom

²² פה יש אפשרות שההקבלות גם ממשיכים בתורה וגם ממשיכים בספר יהושע בכניסת בני"י לארץ. דלגנו על זה לא לסבך את הקורא אבל ניתן לראות אותם בטבלה שבנספח.

²³ לפי המפרשים שברית בין הבתרים היתה "עונש" לאברהם גם יכולים לומר את זה לגבי אברהם עצמו

יעקב	מצרים
<p>בראשית פרק כח</p> <p>(י) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה : (יא) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויסקח מאבני המקום וישם מראשיתיו וישכב במקום ההוא : (יב) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו : (יג) והנה יקוק נצב עליו ויאמר אני יקוק אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתגננה ולזרעך : (יד) והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונברכו בך כל משפחת האדמה וזרעך : (טו) והנה אנכי עמך ושמרתיו בכל אשר תלך והשבתיו אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך :</p>	<p>בראשית פרק מו</p> <p>(א) ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארה שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק : (ב) ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב ויאמר הנני : (ג) ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם : (ד) אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך :</p>
<p>בראשית פרק כז</p> <p>(מב) ויגד לרבקה את דברי עשו בנה הגדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך : (מג) ועתה בני שמע בקלי וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה : (מד) וישבת עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך : (מה) עד שוב אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית לו ושלחתיו ולקחתיו משם למה אשפל גם שניכם יום אחד :</p>	<p>בראשית פרק מו</p> <p>(כט) ויאסר יוסף מרפבתו ויעל לקראת ישראל אביו לשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד : (ל) ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי : (לא) ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי : (לב) והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרים וכל אשר להם הביאו : (לג) והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם : (לד) ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן :</p>
<p>בראשית פרק כח</p> <p>(ד) ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו : (ה) ויאמר להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו : (ו) ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן : (ז) ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו : (ח) ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים ונללו את האבן מעל פי הבאר והשקינו הצאן : (ט) עודנו מדבר עמם ורחל באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה הוא : (י) ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו : (יא) וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבך : (יב) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרוץ ותגד לאביה : (יג) ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה : (יד) ויאמר לו לבן אף עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים : (טו) ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה משפחתך : (טז) וילבן שתי בנות שם הגדלה לאה ושם הקטנה רחל : (יז) ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה :</p>	<p>בראשית פרק מז</p> <p>(א) ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרים וכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן : (ב) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה : (ג) ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו : (ד) ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן : (ה) ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחידך באו אליך : (ו) ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושממתם שרי מקנה על אשר לי :</p>
<p>בראשית פרק כט</p> <p>(יח) ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה : (יט) ויאמר לבן טוב תיתי אתה לך מתיתי אתה לאיש אחר שבה עמדי : (כ) ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כמימים אחדים באהבתו אתה : (כא) ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה : (כב) ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה : (כג) ויהי בערב ויסקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה : (כד) ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה בתו שפחה : (כה) ויהי בבקר והנה הוא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני : (כו) ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה : (כז) מלא שבע זאת ונתנה לך גם את זאת בעבדה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות :</p>	<p>בראשית פרק מח</p> <p>(א) ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויסקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים : (ב) ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה : (ג) ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוי בארץ כנען ויברך אתי : (ד) ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך ונתתך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם : (ה) ועתה שני בניך הנוולדים לך בארץ מצרים עד באי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי : (ו) ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם :</p> <p>בראשית פרק מח</p> <p>(ז) וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה :</p>

<p>(ח) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו לֹא כֵן אָבִי כִּי זֶה הַבְּכֹר שִׁים יְמִינְךָ עַל רִאשׁוֹ:</p> <p>(ט) וַיִּמָּאן אָבִיו וַיֹּאמֶר יַדְעֵתִי בְנֵי יַדְעֵתִי גַם הוּא יִהְיֶה לָעַם וְגַם הוּא יִגְדֹל וְאוֹלָם אַחִיו הַקָּטָן יִגְדֹל מִמֶּנּוּ וְזָרְעוֹ יִהְיֶה מְלֵא הַגּוֹיִם:</p> <p>(י) וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר בְּךָ יִבְרָךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמְךָ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה וַיִּשָּׂם אֶת אֶפְרַיִם לִפְנֵי מְנַשֶּׁה:</p> <p>(יא) וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף הִנֵּה אֲנִכִּי מוֹת וְהִיָּה אֱלֹהִים עִמָּכֶם וְהִשִּׁיב אֶתְכֶם אֶל אֶרֶץ אַבְתֵּיכֶם:</p> <p>(יב) וְאָנֹכִי נָתַתִּי לָךְ שְׂכָם אֶחָד עַל אַחִיד אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִיַּד הָאֱמֹרִי בְּחַרְבֵי וּבִקְשָׁתַי:</p>	<p>(כח) וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כִּן וַיִּמְלֵא שֹׁבַע זֹאת וַיָּתֵן לוֹ אֶת רַחֵל בְּתוֹ לוֹ לְאִשָּׁה:</p> <p>(כט) וַיָּתֵן לָכֵן לְרַחֵל בְּתוֹ אֶת בְּלֵהָ שִׁפְחָתוֹ לָהּ לְשִׁפְחָה:</p> <p>(ל) וַיָּבֵא גַם אֶל רַחֵל וַיֵּאָהֵב גַּם אֶת רַחֵל מִלְּאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שֹׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת:</p>
<p>שמות פרק א</p> <p>(ו) וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא:</p> <p>(ז) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֲמוּ בְּמֵאֵד מְאֹד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם:</p>	<p>בראשית פרק כט</p> <p>(לא) וַיֵּרָא יַקֹּק כִּי שָׁנְאוּהָ לָאָה וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ וְרַחֵל עֲקָרָה:</p> <p>(לב) וַתֵּהָרֵא לָאָה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ רְאוּבֵן כִּי אָמְרָה כִּי רָאָה יַקֹּק בְּעֵינַי כִּי עָתָה יֵאָהֲבֵנִי אִישִׁי:</p> <p>(לג) וַתֵּהָרֵא עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר כִּי שָׁמַע יַקֹּק כִּי שָׁנְאוּהָ אֲנֹכִי וַיָּתֵן לִי גַם אֶת זֶה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ שִׁמְעוֹן:</p> <p>(לד) וַתֵּהָרֵא עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר עָתָה הִפְעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי כִּי יִלְדֵתִי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָנִים עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ לֵוִי:</p> <p>(לה) וַתֵּהָרֵא עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר הִפְעַם אוֹדָה אֶת יַקֹּק עַל כֵּן קָרָאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה וַתַּעֲמֵד מִלְּדוֹת:</p> <p>בראשית פרק ל :</p> <p>(ד) וַתִּתֵּן לוֹ אֶת בְּלֵהָ שִׁפְחָתָהּ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ יַעֲקֹב:</p> <p>(ה) וַתֵּהָרֵא בְּלֵהָ וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֶּן:</p> <p>(ו) וַתֹּאמֶר רַחֵל דְּנֵנִי אֱלֹהִים וְגַם שָׁמַע בְּקִלִּי וַיָּתֵן לִי בֶן עַל כֵּן קָרָאָה שְׁמוֹ דָן:</p> <p>(ז) וַתֵּהָרֵא עוֹד וַתֵּלֶד בְּלֵהָ שִׁפְחָת רַחֵל בֶּן שֵׁנִי לְיַעֲקֹב:</p> <p>(ח) וַתֵּלֶד זֶלְפָּה שִׁפְחַת לָאָה לְיַעֲקֹב בֶּן:</p> <p>(יא) וַתֹּאמֶר לָאָה <בגדד> בָּא גֹד וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ גָד:</p> <p>(יב) וַתֵּלֶד זֶלְפָּה שִׁפְחַת לָאָה בֶּן שֵׁנִי לְיַעֲקֹב:</p> <p>(יג) וַתֹּאמֶר לָאָה בְּאִשְׁרֵי כִּי אֲשֵׁרוּנִי בְּנוֹת וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אֲשֵׁר:</p> <p>(יד) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶל לָאָה וַתֵּהָרֵא וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֶּן חַמִּישִׁי:</p> <p>(יח) וַתֹּאמֶר לָאָה נָתַן אֱלֹהִים שְׂכָרִי אֲשֶׁר נָתַתִּי שִׁפְחָתִי לְאִישִׁי וַתִּקְרָא שְׁמוֹ יִשְׂשָׁכָר: (ט) וַתֵּהָרֵא עוֹד לָאָה וַתֵּלֶד בֶּן שֵׁשִׁי לְיַעֲקֹב:</p> <p>(כא) וְאַחַר יִלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת שְׁמָהּ דִּינָה:</p>
<p>שמות פרק ב</p> <p>(א) וַיִּלְךָ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי:</p> <p>(ב) וַתֵּהָרֵא הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּרְאֵהוּ אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֶהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים:</p>	<p>בראשית פרק ל</p> <p>(כב) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ:</p> <p>(כג) וַתֵּהָרֵא וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר אֶסְפֹּף אֱלֹהִים אֶת חַרְפְּתִי:</p> <p>(כד) וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יוֹסֵף יִקְוֶה לִּי בֶן אַחֵר:</p> <p>(כה) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לָבָן שְׁלַחְנִי וְאֶלְכָה אֶל מְקוּמִי וּלְאֶרְצִי:</p> <p>(כו) תִּנְהַ אֶת נָשִׁי וְאֶת יְלָדֵי אֲשֶׁר עֲבַדְתִּי אִתְּךָ בְּהוֹן וְאֶלְכָה כִּי אֲתָה יַדְעֵת אֶת עֲבַדְתִּי אֲשֶׁר עֲבַדְתִּיךָ:</p> <p>(כז) וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָבָן אִם נָא מְצֵאתִי חֹן בְּעֵינַיִךְ נַחֲשֵׁתִי וַיְבָרְכֵנִי יַקֹּק בְּגִלְלָד: (כח) וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאֲתַנְּהָ:</p>
<p>שמות פרק א</p> <p>(ח) וַיִּקַּם מִלְכָּד הַדָּשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף:</p> <p>(ט) וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וַעֲצוּם מִמֶּנּוּ:</p> <p>(י) הִבֵּה נִתְחַכְמָה לוֹ כִּן יִרְבֶּה וְהִזְהִה כִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוֹ וְנִלְחַם בָּנּוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ:</p> <p>(יא) וַיִּשְׁיִמוּ עָלָיו שָׂרֵי מִסִּים לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם וַיְבִן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לְפָרְעָה אֶת פַּתָּם וְאֶת רַעְמִסִּס:</p> <p>(יב) וְכַאֲשֶׁר יַעֲנֵה אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:</p> <p>(יג) וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרְךָ:</p> <p>(יד) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה בְּחָמֹר וּבִלְבַנִּים וּבְכָל עֲבָדָה בַּשָּׂדֶה אֶת כָּל עֲבַדְתָּם אֲשֶׁר עֲבָדוּ בְּהֵם בְּפָרְךָ:</p> <p>שמות פרק ג</p> <p>(כא) וְנָתַתִּי אֶת חֹן הָעַם הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וְהִזְהִה כִּי תִלְכּוּן לֹא תִלְכוּ רִיקִים:</p> <p>(כב) וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָהּ כְּלֵי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וּשְׂמֹלֹת וּשְׂמֹתָם עַל בְּנֵיכֶם וְעַל בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת מִצְרַיִם:</p> <p>שמות פרק יב</p> <p>(לה) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיִּשְׂאֲלוּ מִמִּצְרַיִם כְּלֵי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וּשְׂמֹלֹת:</p> <p>(לו) וַיִּקְוֶה נָתַן אֶת חֹן הָעַם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיִּשְׂאֲלוּם וַיִּנְצְלוּ אֶת מִצְרַיִם:</p>	<p>בראשית פרק לא</p> <p>(א) וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי בְנֵי לָבָן לֵאמֹר לָקַח יַעֲקֹב אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאָבִינוּ וּמֵאֲשֶׁר לְאָבִינוּ עָשָׂה אֶת כָּל הַכְּבֹד הַזֶּה:</p> <p>(ב) וַיֵּרָא יַעֲקֹב אֶת פָּנֵי לָבָן וְהִנֵּה אֵינָנו עִמּוֹ כְּתָמוּל שְׁלֹשׁוֹם:</p> <p>(ג) וַיֹּאמֶר לָהּ רָאָה אֲנִכִּי אֶת פָּנֵי אָבִיכֶן כִּי אֵינָנו אֵלַי כְּתָמוּל שְׁלֹשׁוֹם וְאֵלֹהִי אָבִי הִלָּה עִמָּדִי:</p> <p>(ד) וְאֲתַנְּהָ יַדְעֵתָ כִּי בְּכָל כַּחַי עֲבַדְתִּי אֶת אָבִיכֶן:</p> <p>(ה) וְאָבִיכֶן הִתֵּל בִּי וְהִחְלֹף אֶת מִשְׁפָּרְתִּי עֲשֵׂרֶת מָנִים וְלֹא נָתַנוּ אֱלֹהִים לְהִרְעֵ עִמָּדִי:</p> <p>(ו) אִם כֹּה יֹאמֶר נִקְדִּים יִהְיֶה שְׂכָרְךָ וַיִּלְדוּ כָּל הַצֹּאן נִקְדִּים וְאִם כֹּה יֹאמֶר עֲקָדִים יִהְיֶה שְׂכָרְךָ וַיִּלְדוּ כָּל הַצֹּאן עֲקָדִים:</p> <p>(ז) וַיִּצַּל אֱלֹהִים אֶת מִקְנֵה אָבִיכֶם וַיָּתֵן לִי:</p> <p>(ח) וַתַּעַן רַחֵל וּלְאָה וַתֹּאמְרֶנָּה לוֹ הַעוֹד לָנוּ חֶלֶק וְנִחְלָה בְּבֵית אָבִינוּ:</p> <p>(ט) הֲלוֹא נִכְרִיּוֹת נַחֲשָׁבְנוּ לוֹ כִּי מְכָרְנוּ וַיֹּאכֵל גַּם אָכּוֹל אֶת כֶּסֶפֵּנוּ:</p> <p>(י) כִּי כָּל הָעֹשֶׂר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעָתָה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עָשָׂה:</p> <p>(יא) זֶה עֲשָׂרִים שָׁנָה אֲנִכִּי עִמָּךְ רַחֲלִידָה וְעַדִּידָה לֹא שָׁכְלוּ וְאֵילִי צֹאנְךָ לֹא אֶכְלָתִי:</p> <p>(יב) טְרַפָּה לֹא הִבֵּאתִי אֵלֶיךָ אֲנִכִּי אַחֲטָנָה מִיָּדִי תִּבְקָשְׁנָה וְגַבְתִּי יוֹם וְגַבְתִּי לַיְלָה:</p> <p>(יג) הִיִּיתִי בַּיּוֹם אֶכְלָתִי חֹרֵב וְקָרַח בְּלִילָה וַתִּדַּד שְׁנֵתִי מֵעֵינַי:</p>

מפרש מסכת נזיר דף נ עמוד א

נצל - לשון הפרש כמו ויצל אלקים (בראשית לא)

(מ) זה לי עשרים שנה בביתך עבדתך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים בצאנך ותחלף את משפחתי עשרת מנים :
(מב) לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי פי עתה ריקם שלחתי את ענני ואת יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש :

בראשית פרק לא

(א) ויאמר יקוק אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך :
(י) ויהי בעת יחס הצאן ואשא עיני וארא בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים :
(יא) ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני :
(יב) ויאמר שא נא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך :
(יג) אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך :

שמות פרק ג

(א) ומשה היה רעה את צאן יתרו חתנו פהן מדון וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה :
(ב) וירא מלאך יקוק אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל :
(ג) ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה :
(ד) וירא יקוק כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני :
(ה) ויאמר אל תקרב הלם של ועליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא :
(ו) ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים :
(ז) ויאמר יקוק ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאביו :
(ח) וארד להצילו מיד מצרים ולהעלתו מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמרי והפזי והחוי והיבוסי :
(ט) ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אתם :
(י) ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים :

שמות פרק יד

(א) וידבר יקוק אל משה לאמר :
(ב) דבר אל בני ישראל וישבו ויחננו לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחננו על הים :
(ג) ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר :
(ד) ויחוקתי את לב פרעה וירדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יקוק ויעשו כן :
(ה) ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויחפז לבב פרעה ויעבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו :
(ו) ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו :
(ז) ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשם על פלו :
(ח) ויחזק יקוק את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים בגד רמה :
(ט) וירדפו מצרים אחריהם וישיו אותם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירות לפני בעל צפן :
(י) ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יקוק :
(יא) ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים :
(יב) הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר :
(יג) ויאמר משה אל העם אל תיראו התנצבו וראו את ישועת יקוק אשר עשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תסיפו לראתם עוד עד עולם :
(יד) יקוק ילחם לכם ואתם תחרישון :
(טו) ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמו הענן מפניהם ויעמד מאחריהם :
(טז) ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה :

רש"י שמות פרק יד

(ב) וישבו - לאחוריהם לצד מצרים היו מקרבין כל יום שלישי כדי להטעות את פרעה שיאמר תועים הם בדרך, כמו שנאמר (פסוק ג) ואמר פרעה לבני ישראל וגו' :
(ה) ויגד למלך מצרים - איקטורין שלח עמהם, וכיון שהגיעו לשלשת ימים שקבעו לילך ולשוב וראו שאינן חוזרין למצרים, באו והגידו לפרעה ביום הרביעי. בחמישי ובששי רדפו אחריהם, וליל שביעי ירדו לים, בשחרית אמרו שירה, והוא יום שביעי של פסח, לכן אנו קורין השירה ביום השביעי :

בראשית פרק לב

שמות פרק טו

(כג) ויקם בלילה הוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את הנחל ויעבר את אשר לו :
 (כד) ויקחם ויעברם את הנחל ויעבר את אשר לו :
 (כה) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר :
 (כו) וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו :
 (כז) ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני :
 (כח) ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב :
 (כט) ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל :
 (ל) וישאל יעקב ויאמר הגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם :
 (לא) ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי :
 (לב) ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו :
 (לג) על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה :

(כב) ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור ויכלו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים :
 (כג) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה :
 (כד) וילנו העם על משה לאמר מה נשתה :
 (כה) ויצעק אל יקוק ויורהו יקוק עץ וישלף אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נשהו :
 (כו) ויאמר אם שמוע תשמע לקול יקוק אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יקוק רפאך :

יהושע פרק ה

(ב) בצת ההיא אמר יקוק אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל את בני ישראל שנית :
 (ג) ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו וחרבו שלופה בידו וילף יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו :
 (ד) ויאמר לא כי אני שר צבא יקוק עתה באתי ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו ויאמר לו מה אדני מדבר אל עבדו :
 (ה) ויאמר שר צבא יקוק אל יהושע של נעלך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עמד עליו קדש הוא ויעש יהושע כן :

שמות פרק יז

(ה) ויבא עמלק ויילחם עם ישראל ברפידם :
 (ו) ויאמר יקוק אל משה כתב זאת זכרון בספר ושם באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים :
 (ז) ויבן משה מזבח ויקרא שמו יקוק נסי :
 (ח) ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליקוק בעמלק מדר דר : פ

בראשית פרק לג

(א) וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את היקדים על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות :
 (ב) ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבואו מפדן ארם ויחן את פני העיר :
 (ג) ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה :
 (ד) ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל :

בראשית פרק לד

א ותצא דינה בת-לאה, אשר ילדה ליעקב, לראות, בבנות הארץ. ב וירא אתה שכם בן-חמור, החוי-נשיא הארץ; ויקח אתה וישכב אתה, וינעך. ג ותדבק נפשו, בדינה בת-יעקב; ויאהב, את-הנעך, וידבר, על-לב הנעך. ד ויאמר שכם, אל-חמור אביו לאמר: קח-לי את-הילדה הזאת, לאשה. ה ויעקב שמע, כי טמא את-דינה בתו, ובניו היו את-מקנהו, בשדה; והחרש יעקב, עד-באם. ו ויצא חמור אבי-שכם, אל-יעקב, לדבר, אתו. ז ובני יעקב באו מן-השדה, כשמעם, ויתעצבו האנשים, ויחר להם מאד: ח-יבנלה עשה בישראל, לשכב את-בת-יעקב, וכן, לא עשה. ט וידבר חמור, אתם לאמר: שכם בני, חשקה נפשו בביתכם--תנו נא אתה לו, לאשה. י והתחתנו, אתנו: יא בנתיכם, תתנו-לנו, ואת-בנותינו, תקחו לכם. יב ואתנו, תישבו; והארץ, תהיה לפניכם--שבו וסחרוה, והאחוזו בה. יג ויאמר שכם אל-אביה ואל-אחיה, אמצא-חן בעיניכם; ואשר תאמרו אלי, אתו. יד הרבו עלי מאד, מהר ומתן, ואתנה, כאשר תאמרו אלי; ותנו-לי את-הנעך, לאשה. יה ויענו בני-יעקב את-שכם ואת-חמור אביו, במרמה--וידברו: יז ויאמר אליהם, לא נוכל לעשות הדבר הזה--לתת את-אחתנו, לאיש אשר-לו ערלה: יח חרפה הוא, לנו. יט אד-בזאת, נאות לכם: אם תהיו כמנו, להמל לכם כל-זכר. כ ונתנו את-בנותינו לכם, ואת-בנותיכם נקח-לנו; וישבנו אתכם, והיינו לכם אחד. כא ואם-לא תשמעו אלינו, להמול--ולקחנו את-בנותנו, והלכנו. כב וייטבו דבריכם, בעיני חמור, ובעיני שכם בן-חמור. כג ולא-אחר הנער לעשות הדבר, כי הפך בבת-יעקב; והוא נכבד, מכל בית אביו. כד ויבא חמור ושכם בנו, אל-שער עירם; וידברו אל-אנשי עירם, לאמר. כה האנשים האלה שלמים הם אתנו, וישבו בארץ ויסחרו אתה, והארץ הנה רחבת-ידיים, לפניכם; ואת-בנותם נקח-לנו לנשים, ואת-בנותינו נתן להם. כז אד-בזאת יאתו לנו האנשים, לשבת אתנו--להיות, לעם אחד: כח המול לנו כל-זכר, כאשר הם נמלים. כט מקנהם וקנינם וכל-בהמתם, הלוא לנו הם; אד נאותה להם, וישבו אתנו. כס וישמעו אל-חמור ואל-שכם בנו, כל-יצאי שער עירו; וימלו, כל-זכר--כל-יצאי, שער עירו. כא ויהי ביום השלישי

יהושע פרק ה

(ב) בצת ההיא אמר יקוק אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל את בני ישראל שנית :
 (ג) ויאמר יקוק אל יהושע היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם ויקרא שם המקום ההוא גלגל עד היום הזה :

יהושע פרק ו

(א) ויהי בפעם השביעי תקעו הכהנים בשופרות ויאמר יהושע אל העם הריעו כי נתן יקוק לכם את העיר :
 (ב) והיתה העיר חרם היא וכל אשר בה ליקוק רק רחב הזונה תחיה היא וכל אשר אתה בבית כי החבאתה את המלאכים אשר שלחנו :
 (ג) ורק אתם שמרו מן החרם פן תחרימו ויקחתם מן החרם ושמתם את מחנה ישראל לחרם ועברתם אותו :
 (ד) וכל כסף וזהב וכלי נחשת וברזל קדש הוא ליקוק אוצר יקוק יבוא :
 (ה) ויזרע העם ויתקעו בשופרות ויהי כשמע העם את קול השופר ויריעו העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה ויעל העם העירה איש נגדו וילכדו את העיר :

(א) ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן ועד שור ושה וחמור לפי חרב :

(ב) ולשנים האנשים המרגלים את הארץ אמר יהושע באו בית האשה הזונה והוציאו משם את האשה ואת כל אשר לה כאשר נשבעתם לה :
 (ג) ויבאו הנערים המרגלים ויצאו את רחב ואת אביה ואת אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל משפחותיה הוציאו וניחוסם מחוץ למחנה ישראל :

(ד) והעיר שרפו באש וכל אשר בה רק הכסף והזהב וכלי הנחשת והברזל נתנו אוצר בית יקוק :

(ה) ואת רחב הזונה ואת בית אביה ואת כל אשר לה החיה יהושע ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה את המלאכים אשר שלח יהושע לרגל את יריחו :

יהושע פרק ז

(א) וימעלו בני ישראל מעל בחרם ויקח עכו בן פרימי בן זבדי בן זרח למטה יהודה מן החרם ויחר אוף יקוק בבני ישראל :

(ב) ויאמר יהושע אהה אדני יקוק למה העברת העברי את העם הזה את הירדן לתת אתנו ביד האמרי להאבידנו ולו הוא לנו ונשב בעבר הירדן :
 (ג) בי אדני מה אמר אחרי אשר הפך ישראל ערף לפני איביו :

(ד) וישמעו הפנעני וכל ישיבי הארץ ונסבו עלינו והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול: (ה) ויאמר יקוק אל יהושע קם לך למה זה

בהיותם כאבים, ויקחו שני בני-יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו, ויבאו על-העיר, בטח; ויהרגו, כל-זכר. כו ואת-חמור ואת-שכם בנו, הרגו לפי-חרב; ויקחו את-דינה מבית שכם, ויצאו. כז בני יעקב, באו על-החללים, ויבזו, העיר-- אשר טמאו, אחותם. כח את-צאנם ואת-בקרם, ואת-חמריהם, ואת אשר-בעיר ואת אשר בשדה, לקחו. כט ואת-כל-חילם ואת-כל-טפם ואת-נשיהם, שבו ויבזו; ואת, כל-אשר בבית. ל ויאמר יעקב אל-שמעון ואל-לוי, עכרתם אתי, להבאישני בישב הארץ, בפנעני ובפרוי; ואני, מתי מספר, ונאספו עלי והפוני, ונשמדתי אני וביתי. לא ויאמרו: הכזונה, יעשה את-אחותנו.

בראשית פרק לה

(ה) ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבתיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב:

אתה נפל על פניך: (יא) חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר צויתי אותם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכליהם: (יב) ולא יכלו בני ישראל לקום לפני איביהם ערף יפנו לפני איביהם כי היו לחרם לא אוסרף להיות עמכם אם לא תשמידו החרם מקרבכם: (יג) קם קדש את העם ואמרת התקדשו למחר כי כה אמר יקוק אלהי ישראל חרם מקרבך ישראל לא תוכל לקום לפני איביך עד הסיורכם החרם מקרבכם: (יד) ונקרבתם בבקר לשבטיכם והיה השבט אשר ילכדנו יקוק יקרב למשפחות והמשפחה אשר ילכדנה יקוק תקרב לבתים והבית אשר ילכדנו יקוק יקרב לגברים: (טו) והיה הנלכד בחרם ישרף באש אתו ואת כל אשר לו כי עבר את ברית יקוק וכי עשה נבלה בישראל: (טז) ויקח והושע את עכו בן זרח ואת חפסו ואת האדרת ואת לשון הזָהב ואת בניו ואת בנתיו ואת שורו ואת חמרו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו וכל ישראל עמו ויעלו אתם עמק עכור: (כה) ויאמר יהושע מה עכרתנו יעקב יקוק ביום הזה וירגמו אתו כל ישראל אבן וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים: (כו) ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה וישב יקוק מחרון אפו על כן קרא שם המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה:

יהושע פרק ח

(א) ויאמר יקוק אל יהושע אל תירא ואל תחת קח עמך את כל עם המלחמה וקום עלה העי ראה נתתי בידך את מלך העי ואת עמו ואת עירו ואת ארצו:

דברים פרק יא

(כו) ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: (כט) והיה כי ביאדך יקוק אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתתה את הברכה על הר גרזים ואת הקללה על הר עיבל: (ל) הלא המה בעבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש בארץ הפנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מרה:

דברים פרק כז

(ב) והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ אשר יקוק אלהיך נתן לך והקמת לך אבנים גדולות ושדת אתם בשיד: (ה) ויבנית שם מזבח ליקוק אלהיך מזבח אבנים לא תניף עליהם ברזל: (ו) אבנים שלמות תבנה את מזבח יקוק אלהיך והעלית עליו עולת ליקוק אלהיך: (ז) וזבחת שלמים ואכלת שם ושמת לפני יקוק אלהיך: (ח) וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב:

יהושע פרק ח

(ל) אז יבנה יהושע מזבח ליקוק אלהי ישראל בהר עיבל: (לא) כאשר צוה משה עבד יקוק את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עלות ליקוק ויזבחו שלמים:

שמות פרק יט

(א) בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: (ב) ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: (ג) ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יקוק מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: (ד) אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: (ה) ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מפל העמים כי לי כל הארץ: (ו) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: (ז) ויבא משה ויקרא לוקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יקוק: (ח) ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יקוק נעשה וישב משה את דברי העם אל יקוק: (ט) ויאמר יקוק אל משה הנח אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בדאמינו לעולם ונגד משה את דברי העם אל יקוק: (י) ויאמר יקוק אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: (יא) והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יקוק לעיני כל העם על הר סיני: (יד) וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם וכבסו שמלתם:

בראשית פרק לה

(א) ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך: (ב) ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו הסרו את אלהי הנכר אשר בתכם והטהרו והחליפו שמלתיכם: (ג) ונקומה ונעלה בית אל ונעשה שם מזבח לאל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי: (ד) ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר עם שכם: (ה) ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבתיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב: (ו) ויבא יעקב לונה אשר בארץ פנען הוא בית אל הוא וכל העם אשר עמו: (ז) ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו: (ח) ותימת דברה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות: פ (ט) וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו: (י) ויאמר לו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל: (יא) ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מחלציד יצאו: (יב) ואת הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ: (יג) ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו: (יד) ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסד עליה נסד ויצק עליה שמן: (טו) ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אתו שם אלהים בית אל:

(טו) ויאמר אל העם היו נכנים לשלשתי ימים אל תגשו אל אשה :

שמות פרק ג

(א) ומשה היה רעה את צאן יתרו חתנו כהן מדון וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה :
(ב) ויאמר פי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על הר הזה :
(ג) ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרת לי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אמר אלהים :
(ד) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם :

במדבר פרק יג

(כה) וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום :
(כו) וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל אל מדבר פארן קדשה וישבו אותם דבר ואת כל העדה ויראו את פרי הארץ :
(כז) ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה : (כח) אפס כי עז העם הישב בארץ והערים בצורות גדולות מאד וגם ילדי הענק ראינו שם : (כט) עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבויסי והאמרי יושב בהר והכנעני ישב על הים ועל יד הירדן :
(ל) ויהי סלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה : (לא) והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו : (לב) ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות : (לג) ושם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפילים ונחיינו בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם :

במדבר פרק יד

(א) ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויכבו העם בלילה ההוא :
(ב) וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו אלהים כל העדה לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו :
(ג) ולמה יקוק מביא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו יהיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה :
(ד) ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה :
(ה) ויפל משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל עדת בני ישראל :
(ו) ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם :
(ז) ויאמרו אל כל עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד :
(ח) אם חפץ בנו יקוק והביא אתנו אל הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר הוא זבת חלב ודבש :
(ט) אך ביקוק אל תמרדו ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויקוק אתנו אל תיראם :
(י) ויאמרו כל העדה לרגום אתם באבנים וכבוד יקוק נראה באהל מועד אל כל בני ישראל : פ

במדבר פרק יד

(טז) וידבר משה את הדברים האלה אל כל בני ישראל ויתאבלו העם מאד :

בראשית פרק לו

(א) וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען :
(ב) אלה תלדות יעקב בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם :
(ג) וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים :
(ד) ויראו אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם :
(ט) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הלזה בא :
(כ) ועתה לכו ונהרגהו ונשלחהו בחדר הברז ונאמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו :
(כא) וישמע ראובן ויצלהו מיידם ויאמר לא נפנו נפש :
(כב) ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מיידם להשיבו אל אביו :
(כג) ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו :
(כד) ויסקחו וישלכו אתו הברך והבור רק אין בו מים :
(כה) וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת וישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה :
(כו) ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו :
(כז) לכו ונמכרנו לישמעאלים ונדנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמענו אחיו :
(כח) ויעברו אנשים מדגנים סחרים וישכחו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים פסו ויביאו את יוסף מצרימה :
(כט) וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו :
(ל) וישב אל אחיו ויאמר היד איננו ואני אנה אני בא :
(לא) ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבילו את הכתנת בדם :
(לב) וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנד הוא אם לא :
(לג) ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף :
(לד) ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים :
(לה) ויקמו כל בניו וכל בנתיו לנחמו ויקמאו להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאלה ויבך אתו אביו :
(לו) והמדנים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים :